

"Een Vreemd Feit"

Omdat wij vonden dat het in ons gezin na een paar jaar een beetje saai begon te worden, (vooral ik leed daaronder, ik zat avonden nutteloos voor mij uit te staren en kon het zelfs niet opbrengen mij met mijn hobby, oude grammofonplaten, bezig te houden), – vroegen we ons af hoe we ons, tot nu toe kinderloze, bestaan een beetje aardiger konden maken.

Mijn vrouw opperde het idee om een huisdier te nemen; dat bracht gezelligheid volgens haar. Ik was het daar direct mee eens; in de hoop dat aan de kleurloosheid en verveling een spoedig einde kwam.

Nu heb je, zo wordt tenminste beweerd, katten- en hondenmensen. Of dat waar is of niet, – feit is dat wij katten nu eenmaal leuker vinden dan honden. (Andere soorten zoals vissen in een glazen bak of konijnen op het balkon vinden wij nauwelijks huisdieren, en die kwamen dus niet in aanmerking).

Welgemoed reden wij op een regenachtige middag naar de dierenopvang en zochten daar een lief jong katertje uit. Hij was zwart met wit, zo ongeveer gelijk verdeeld. "Een leuk beestje waar u veel plezier aan zult beleven," zei het meisje dat ons hielp.

Onze nieuwe kat was binnen een dag gewend. Hij had bij de opvang al een naam meegekregen, een die mijn vrouw voldoende passend achtte, ja bijna als gelukkig toeval verwelkomde. Het was in de tijd dat zij verslaafd was aan zoetigheid, vooral droptoffees. Dus dat onze kat Toffie heette, analoog aan het zwartwit van zijn vacht, was heel toepasselijk. Ikzelf zag er iets kinderachtigs in met het oog op de toekomst van een volwassen kater, maar aardig klonk het wel en ik stemde in.

Ons kleine gezin leefde na de komst van de kat inderdaad helemaal op, de symbolische leegte bestond niet meer en de teruggekeerde huiselijkheid werd dagelijks bekrond door de aanwezigheid van een spinnende of slapende kat op zijn kussen.

Ik begon er weer in te geloven, ook in mijn saxofoonverzameling op platen. Op een herfstige zaterdagmiddag zag ik op de markt een 78-toerenplaat die om onduidelijke redenen mijn aandacht trok. Een beroemde solist op tensorsax. "A Strange Fact" heette het nummer; ik kocht hem en draaide hem zo vaak dat ik weldra die hele solo uit het hoofd kende.

Toffie was een rustige kat; hij vloog niet onder de kast als er visite kwam en deed zijn behoefte netjes op de bak. Maar er vond iets merkwaardigs plaats. "Een vreemd feit", zou je kunnen zeggen. Ondanks dat hij groeide als kool en steeds meer begon te eten, leek het geen groei naar volwassenheid, maar naar een verandering in uiterlijk; vooral zijn kop werd groter, veranderde van vorm, goeddeels bij de kaken, en zijn neus begon meer naar voren te steken. – Af en toe lag hij klaaglijk te miauwen. We wisten niet waarom. Toch maakte hij geen indruk van ziekzijn; in tegendeel: hij was levendiger dan ooit en sprong tegen ons op als we thuis kwamen.

Als ik mijn plaat draaide (en het was sindsdien of ik er maar één bezat) kon ik de gedachte niet kwijt raken dat die te maken had met de vreemde verwording van onze kat. A Strange Fact. Al geloofde ik natuurlijk niet dat van het nobele geluid van een tensorsaxofoon een dergelijke schadelijke invloed uitging.

Het bleef er niet bij; Toffie zijn staart kortte geleidelijk in tot minder dan de helft, en ook zijn vacht werd stugger, de haren gingen platliggen. Wij gingen als we weg waren geweest onmiddellijk kijken wat er nu weer gebeurd was, en wij verlieten 's nachts meermalen het bed om te zien hoe ver de verandering voortging. Het viel steeds meer op; hij leek al bijna niet meer op een kat; we hielden hem weg voor bezoekers om geen lastige vragen te hoeven beantwoorden.

– Onze vrees werd bewaarheid, na een paar weken zagen we een echte hondkop ontstaan en een strak hondelijf met een vacht net zo zwartwit als van de kat; terwijl zijn ogen een echte hondenuitdrukking kregen. Toen de gedaanteverwisseling eenmaal die vorm had aangenomen, raakte ik in een stemming van diepe somberheid en onbestemde vrees voor onheil, dagenlang, vanwege het medelijden dat ik had met ons arme huisdier, als ik naar hem keek op zijn kussentje.

De dierenarts die we bezochten toonde zich geenszins onder de indruk; hij zei dat hij had gelezen dat zoiets inderdaad wel eens voorkwam. Je kon duidelijk zien dat hij loog. Voor zijn archief maakte hij een kiekje van onze hond en beluisterde hem kort met zijn stethoscoop. Er was niets aan te doen, zei hij. –

Bij de dierenopvang werkte het eerste meisje niet meer; de man die bij de telefoon zat lachte hartelijk om ons verhaal. En hij bleef steeds harder lachen en nee schudden terwijl wij almaar poogden uit te leggen wat er was gebeurd.

– Het was uiterst curieus wat er had plaats gevonden. Wie ter wereld kon op hetzelfde bogen? En we wilden niet alleen met ons geheim blijven zitten en zochten de publiciteit, belden kranten en schreven brieven naar de televisierubrieken. A Strange Fact. Maar niemand geloofde ons. Ze dachten allemaal dat we hen voor de gek hielden. Of misschien dat wijzelf gek waren. – Omdat wij van dit alles gauw schoon genoeg kregen, staakten we deze pogingen maar.

De rust is na dit vreemde feit enigszins weergekeerd. Toffie is een heel vrolijk hondje, met als enige afwijking: dat hij niet kan blaffen. Ook niet miauwen trouwens, maar veel maakt dat natuurlijk niet meer uit. We hebben door dit voorval onze afkeer van honden goeddeels afgeleerd. Het is onzin dat

kattenmensen per definitie een hekel aan honden hebben.

Drie keer per dag loop ik nu met Toffie aan zo'n lange lijn een straatje om. Kinderen komen op hem af om hem aan te halen; vaak praat ik onder de dikke populieren van het plantsoen met andere hondenbezitters. Zo leer je nog heel wat over honden, alles wat je nog niet wist.

- We vertellen uiteraard aan niemand dat hij zijn leven is begonnen als kat. Want we hebben inmiddels wel geleerd dat een dergelijke onthulling alleen maar rare en argwanende blikken in ieders ogen opwekt. - En dat dus de waarheid in uitzonderlijke gevallen zorgvuldig dient te worden verzwegen.